

«... ὁ ρηθεὶς σὲρ Τζάνες μὲ καλὸν του θέλημα καὶ μὲ καλὴν του ὄρεξιν καὶ δίδει το καὶ παραδίδει το ἀπὸ τὴν σήμερον τοῦ ἄνωθεν κὺρ Νικολοῦ καὶ τῶν κληρονόμων του, νά το καλλιοργᾷ, νά το καμορτεύῃ καλὰ καὶ νοικοκυρᾷτα, ὡσὰν πᾶσα καλὸν νοικοκύρη, νά το κρατῇ ἀπαντημένο, νά το σπεύρῃ χειμωνικὸ καὶ καλοκαιρινὸ εἰς ὅ,τι σπορισίματα ἤθελεν θέλῃν ὁ ρηθεὶς σὲρ Τζάνες, νά εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν του νά βάνῃ ὅ,τι σπόρους ἤθελε τοῦ φανηθῇ. Καὶ διὰ τοῦτο ὑπόσχεται νά κοντεντάρεται ὁ ρηθεὶς κὺρ Νικολὸς ὅτι νά βάνῃ αὐτὸς ὅλους τοὺς σπόρους ἀπὸ σιτάρι καὶ κοιθάρι μονάχα ἔτζι καὶ ἀπὸ φασόλια, εἰδὲ ἀπὸ τοὺς ἐπιλοίπους σπόρους ὀμπλιγάρεται ὁ σὲρ Τζάνες νά βάνῃ ὠδιά λόγον του τὸ ἕναν τρίτον καὶ εἰς καμμίαν ἐξοδον νά μὴν ἔχῃ νά κάμῃ αὐτὸς καὶ οἱ κληρονόμοι του, εἰ μὴ νά εἶναι ὅλες οἱ ἐξοδες τοῦ κὺρ Νικολοῦ ἰν περπέτονο καὶ εἴ τι πέμψῃ ὁ θεὸς νά γίνεται μέσα εἰς τὸ λεγόμενον χωράφι, νά παίρῃ ὁ κὺρ Νικολὸς κληρονομικῶς δύο μερδικὰ καὶ ὁ σὲρ Τζάνες καὶ οἱ κληρονόμοι του τὸ ἕνα μερδικόν... καὶ εἰς τοῦτο ὀμπλιγάρεται ὁ ἄνωθεν κὺρ Νικολὸς ὠδιά λόγον (του) καὶ διὰ τοῦ(ς) κληρονόμους του ὅποιαν ὥραν δὲν ἤθελεν κάμῃ τὸ λεγόμενον πράγμα καλὰ καὶ νοικοκυρᾷτα κατὰ πῶς προμετέρει τὴν παροῦσαν γραφὴν καὶ νά τὸν ἤθελεν νά εὖρῃ ὁ σὲρ Τζάνες εἰς καμμίαν ἀναρέσκειαν ἢ αὐτὸν ἢ τοὺς κληρονόμους του, νά ἔχῃ ἐξουσίαν νά παίρῃ τὸ πράγμα του καὶ οἱ κληρονόμοι του καὶ ὁ κὺρ Νικολὸς καὶ οἱ κληρονόμοι του νά εἶναι πριβάδοι ἀπὸ τὸ λεγόμενον πράγμα, κατὰ πῶς ἤθελεν εὖρεθῇ. Εἰ δὲ καὶ ἤθελεν νά τὸ κάμῃ καλὰ, νά τὸ ἔχῃ αὐτὸς καὶ οἱ κληρονόμοι του αἰῶνα αἰῶνος καὶ ποτὲ νά μὴν ἡμποροῦσιν νά τοὺς ἐβγάλουν ἀπὸ μέσα. Καὶ διὰ ἐμπαιτικὴν δίδει ὁ κὺρ Νικολὸς τοῦ σὲρ Τζάνε σιτάρι μοδίους β' καὶ ἑμισὴν ἀγελάδα νά τὴν ἔχουσιν ὅλοι μαζὶ μισιάρικην καὶ μίαν δερφακίδαν νά τὴν ἔχουσιν καὶ αὐτὴ μισιάρικην· ἀκόμη δίδει του καὶ ἕνα πιθάρι κρασί, ὅπου νά εἶναι κρασί καλόν, τὸ ὅποιον πιθάρι νά λογᾷται δύο μέτρων... Καὶ διὰ πίστωσιν τῆς γραφῆς βάνουσιν καὶ ἀλληλογίαν (ὑπέρ-πυρα) κέ', τὰ ἡμιση τῆς ἀφεντίας καὶ τὰ ἡμιση τῆς μερίδος ὅπου στέργει...».

55

1539. Φιρμάνιον σ. Σουλεϊμάν Β', διὰ τὴν Ἄνδρον·

ἐν 287, Β' σ. 109–110 καὶ ἐν 292, σ. 223–224.

«Κηρύττω τοὺς κατοίκους τῆς νήσου ἐλευθέρους πάσης ἄλλης χρηματικῆς ζημίας, βλάβης καὶ λοιπῆς ἀγγραφείας. Εἰ δὲ τινες τῶν στρατιωτῶν ἢ γενιτζάρων τολμήσωσι νά ἐξυβρίσωσιν αὐτοὺς ἐν τῷ ἰδίῳ των τόπῳ, ἔξεστι τοῖς κατοίκοις, ἵνα ἀμύνωνται ὑπὲρ ἑαυτῶν, ἀνθιστάμενοι τοῖς θρασυνομένοις...».

56

1540. Βοῦλλα 8 Μαρτίου πάπα Παύλου Γ' πρὸς ἀρχιεπίσκοπον Κερκύρας, δι' ἧς ἐπικυρώνει τὴν βοῦλλαν τοῦ 1521 Λέοντος τοῦ δεκάτου (Πρβλ. ἀνωτέρω ἀριθ. 46).

ἐν 60, σ. 24–30.

57

1541. Συμβόλαιον τῆς 16 Μαρτίου, ἐν Νάξῳ·

ἐν 50, σ. 70–71.

«... καὶ διὰ πλαιίαν ἰσχυροτέραν καὶ δύναμιν τῆς παρούσης γραφῆς, θέλουνσι καὶ οἱ δύο καὶ νουλάρουν (καὶ) κόπτουν ἀτοί τοις πᾶσσα καπήτουλον τε λέντζε καὶ πᾶσα ὀζόντζα καὶ στατοῦτα τοῦ τόπου, ὅπου ἔθέλασιν εἶστε κόντρα τῆς γραφῆς τούτης, νὰ μηδὲν ἀξήζουν εἰς σε κανένα γιουντίτζιον...».

58

1550. Φιρμάνιον σ. Σουλεϊμάν Α', κατὰ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ καδῆ Χαμπαλίτ, θεωροῦντος τὰ θνήσκοντα ἀνήλικα τέκνα τῶν Χριστιανῶν ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς μουσουλμάνους·
μνημ. ἐν 450, σ. 36. Πρβλ. κατωτέρω ἀριθ. 95.

59

1554. Συν. ἀπόφασις ἐπὶ πΚ Διονυσίου, περὶ διαζυγίου·
ἐν 70, Β' σ. 379. Πρβλ. 467, σ. 80 σημ. 193.

«Ὁμως ἡ παροῦσα ὑπόθεσις ἐγένετο οὕτως συνοδικῶς καὶ ἀποφασιστικῶς παρὰ τοῦ παναγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυροῦ Διονυσίου, ἐν ἔτει ςξβ', ὅτι ὅταν ὁ ἄνδρας ὑπάγῃ εἰς ἄλλον τόπον καὶ λείψῃ χρόνους ε' ἀπὸ τὸ σπῆτι του καὶ δὲν ἐνθυμηθῇ τελείως τῆς γυναικὸς αὐτοῦ νὰ τῆς στείλῃ ἔξοδον ἢ γράμμα, ἀλλὰ ἀφήσῃ αὐτὴν παντελῶς χωρὶς τινος βοηθείας νὰ χωρίζεται ἀνεμποδίστως τὸ τοιοῦτον συνοικέσιον καὶ νὰ ἔχῃ ἄδειαν ἢ γυνὴ νὰ πάρῃ ἄλλον νόμιμον...».

60

1560. Δύο συνοδ. ἀποφάσεις, μηνὸς Σεπτεμβρίου, ἐπὶ πΚ Ἰωάσαφ Β', περὶ κωλυμάτων γάμου καὶ περὶ τετάρτου γάμου,
ἐν 5, σ. 527–528 καὶ ἐν 70, Α', σ. 31–32. Ἡ β' τούτων μνημ. ἐν παραλλαγῇ Νομοκάνωνος Μαλαξοῦ (κεφ. ρνβ' 2) ἐν 323, σ. 190, ὅπου ὁμοως, κατὰ λάθος, ἀναγράφεται χρονία 1660. (Ἄλλ' ἐν χφ. ΕΒΕ 1410 ἡ χρονία ἀναγράφεται ἀκριβῆς). Πρβλ. 467, σ. 46, 5, σ. 527 καὶ 112, σ. 67. Τὸ ἐν 343, σ. 46 σιγίλλιον πΚ Ἰωάσαφ, περὶ κωλυμάτων γάμου, ἐσφαλμένως ἀναγράφεται ὡς ἐκδοθὲν τὸ 1500.

(Οἱ ἔχοντες κοινὸν ἀνάδοχον κωλύονται. Δὲν κωλύονται οἱ βαπτισθέντες ὑπὸ πενθερᾶς καὶ γαμβροῦ. Κωλύονται οἱ βαπτισθέντες ὑπὸ τῶν δύο συζύγων. Δὲν κωλύονται νὰ λάβωσι δύο ἀδελφὰς ὁ σαρκικὸς καὶ ὁ πνευματικὸς υἱός. Δὲν κωλύονται νὰ λάβωσι δύο ἀδελφὰς οἱ ἔχοντες κοινὸν ἀνάδοχον. Κωλύεται ὁ δεύτερος γάμος μετὰ γυναικὸς βαπτισθείσης ὑπὸ τοῦ πρώην πενθεροῦ. Ὄντος τοῦ τρίτου γάμου παρανόμου καὶ λυθέντος, δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς τέταρτον γάμον, τοῦ προτέρου μὴ συνυπολογιζομένου).

61

1561. Νομοκάνων Μανουὴλ Μαλαξοῦ, ἐκ κεφ. 580.

Ὁ πρόλογος (Ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἱεροῖς...), ὁ Πίναξ περιεχομένων, ὡς καὶ τινα κεφάλαια, ἐν 112, σ. 19, 28–54, 60–61 καὶ 71–88.

